

[Ministeren for offentlige arbejder.]

nået til et stade i forhandlingerne med Tyskland, som gør det muligt at få en overenskomst. Jeg har sagt og gentager det her, at jeg kan ikke garantere for, hvis ikke vi får tilvejebragt en overenskomst nu, om muligheden derfor så er til stede om et halvt eller et helt år; jeg forudser, at hvis dette forslag skal genfremsættes i oktober, går det til en meget bred udvalgsbehandling, og vi vil måske være henne i maj måned ligesom nu, før vi kan tage endelig stilling, og jeg vil da ikke kunne påtage mig nogen som helst garanti for, at man fra Tysklands side på det tidspunkt er villig til at gå ind på en overenskomst; i så fald er vi lige så langt som i 1941, så har vi ingen mulighed for at gennemføre denne meget store trafikale forbedring, ikke alene for Danmark, men for hele Norden, ja, faktisk for hele Europa.

Derfor må vi stå fast på, at forslaget skal gennemføres netop nu, og jeg synes, det er fuldkommen usagligt, når det ærede medlem hr. Gideon vil skyde mig i skoene, at jeg ikke har ønsket enighed — der er jo ikke noget, jeg i højere grad har ønsket end netop enighed. Selvfølgelig har vi det ønske i alle spørgsmål; men specielt i denne sag, hvor det drejer sig om kontrakter med udlandet, har jeg ikke andet ønske end at skabe enighed; men at bøje mig for noget, der betyder, at dette går i stykker mellem hænderne på os, har jeg ikke ment at kunne tage ansvar for.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen var inde på den bestemmelse, der står i overenskomsten om, at statsbanerne vil prøve at tilrettelægge deres takstpolitik på Store-Bælt således, at der bliver det bedst mulige samarbejde mellem disse to forskellige ruter. Deri ligger jo, som jeg tror jeg har oplyst om i udvalget, at man fra tysk side havde ønsket, at der skulle stå i overenskomsten, at taksterne på Store-Bælt kun måtte fastsættes i overensstemmelse med, hvad man fra tysk side kunne acceptere. Det tog vi afgjort afstand fra, idet vi sagde, at det var et dansk anliggende og et anliggende, som efter de love, der gælder i dag, kun kan afgøres af det danske folketing. Når vi alligevel fik denne bestemmelse indsat, tager den udelukkende sigte på at berolige tyskerne, og det er ikke

således, som man har bragt det frem i venstrepressen, at vi på Store-Bælt skulle tage højere takster, nej, det er selvfølgelig lige det modsatte. Tyskerne var bange for, at vi skulle drive dumpingpolitik på Store-Bælt, at vi skulle sejle for halv pris på Store-Bælt og trække trafikken fra Rødby-Femern ruten til Store-Bælt. Der ligger ikke i denne bestemmelse andet, end at statsbanerne har lov til selv at forsøge at tilrettelægge tingene således, at de ikke driver dumpingpolitik over for fugleflugtslinjen, men til syvende og sidst er det altså det danske folketing, der bestemmer taksterne på Store-Bælt. Derfor vil der aldrig være nogen risiko med hensyn til dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen var inde på spørgsmålet om særtaksterne og var særlig ked af, at ordningen havde fået den udformning, at den ikke kunne siges op før om 20 år. For mig står det således, at hvis det, inden der er gået 20 år, viser sig, at man har afbetalt anlæggene — lad os sige, at trafikken stiger så stærkt, at man i løbet af 15 år har betalt anlæggene efter den delingsnorm, der er i overenskomsten — mener jeg, at spørgsmålet kan tages op, og jeg tror, at tyskerne er så realitetsbetonede, at de ikke vil anvende særtaksterne på denne rute længere end disse 15 år. Jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Henry Christensen som jurist vil sige: ja men så var det da klogt at få det ind i overenskomsten; men det ligger således, at tyskerne regner med, at der vil gå mere end 20 år, måske 25 år; de 20 år er jo noget, vi har presset tyskerne ned til, de ville have længere tid, fordi de ikke regner med, at anlæggene kan betales så hurtigt. Jeg er altså ikke i tvivl om, at hvis de kan betales hurtigere, får vi ikke nogen vanskeligheder med at få tyskerne til at gå ind på at drøfte spørgsmålet, når der f. eks. er gået 15 år, hvis anlæggene er betalt på det tidspunkt. Jeg skal også gerne love det ærede medlem og det høje ting, at vi ved de afsluttende forhandlinger, når lovforslaget, som det forhåbentlig sker, er vedtaget her, skal prøve på at få en formulering af overenskomsten, som kan tilfredsstille det ærede medlem på dette punkt, fordi jeg erkender, at der er ingen grund til at fastholde disse særtakster læn-